

*Galerie Díra s přidruženou fotokomorou
Katalog k výstavě Dva námořníci hledali loď a ztratili vodu*

Marina Dolgikh *Iuliia Romashkina*

Dva námořníci hledali lod' a ztratili vodu

Výstava vybraných studentek ateliéru Fotografie Lukáše Jasanského na FUD UJEP představuje výrazný pohled na pozici fotografie v současném umění i ve společnosti. Autorky tvoří klasickou, analogovou metodou - nelpí však pouze na estetice a formální stránce. Vedle fotografií tvoří i výrazná společná performativní videa.

Poetický jazyk zde funguje jako motto, obrat k vizuálu - ať už v neobyčejnějších sděleních o současném světě, tak ve chvílích terapeutického úniku z reality. Přestože se tak každá z autorek - *Marina Dolgikh*, *Iuliia Romashkina* - vyjadřuje z vlastní perspektivy a s odlišnou zkušeností, jedná se o kompaktní a originální výběr toho nejzajímavějšího ze současného Ústí nad Labem.

Marina Dolgikh (*2001) a *Iuliia Romashkina* (*1999)

Pracují v umělecké dvojici Sumasbrodky od roku 2023. Ve své volné tvorbě využívají různé media, především fotografií a video. Zabývají se tématem podvědomí, které skrývá vnitřní neprozkoumané světy a způsoby, jak s ním komunikovat pomocí vizuálních obrazů.

Pavel *Matoušek*

Dva námořníci hledali loď a ztratili vodu.

Dva námořníci hledali loď. Sled zemřel
v rukávu.

Zdalo se jim, že v mlze něco vidí: první tři
písmena slova nic.

Spletl si pravou s levou. Těžký povzdech, úlek,
zívání.

- Lepidlo přilepilo moje chodidlo ke stropu!

- Nedělej díru do střechy!

- Vaše slova ztrácejí smysl!

- Ale ve vašich slovech nikdy žádný nebyl!

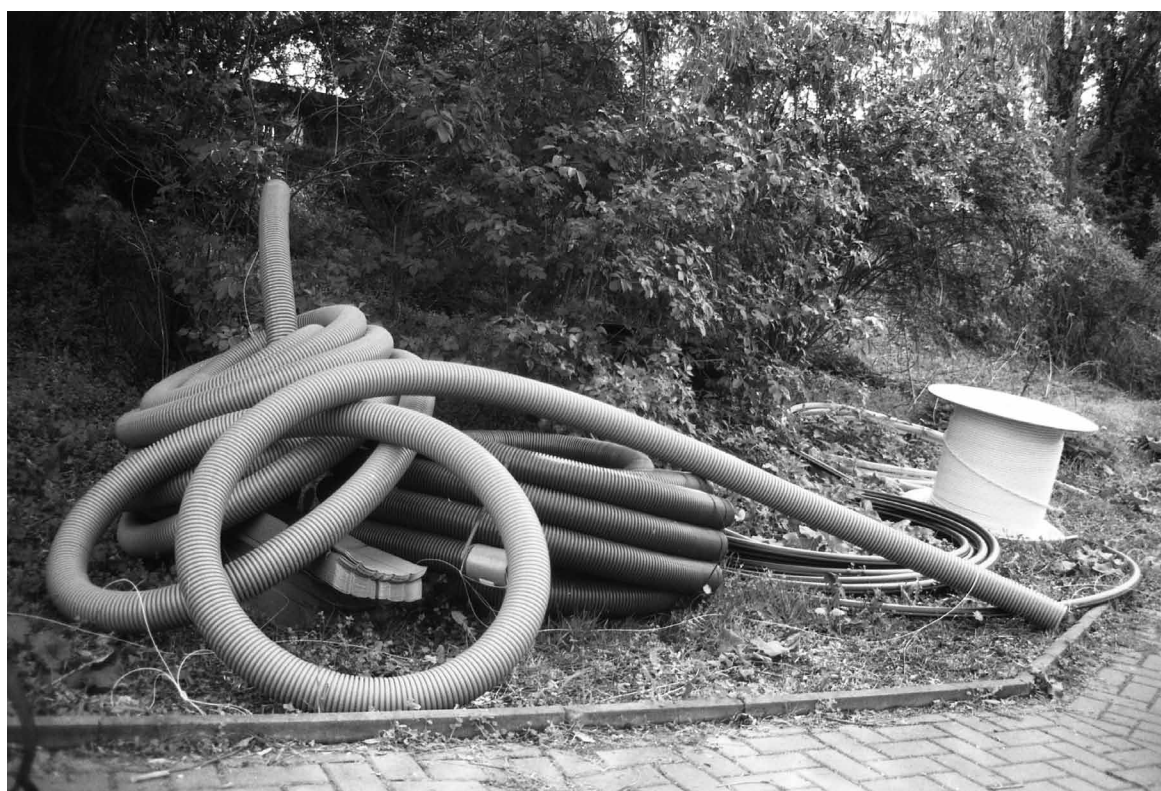

Spadla cigareta.

-Nebudeme jí zvedat.

Jen bolest mozolů a čerstvých ran: boty se včera rozbily. Jednou nohou vkročili do bezčasi, druhou putovali v síti snů. Kostí křupaly pod oblečením, v kapse poskakovaly drobky a černé kočky drápy držely kalhoty. Protáhlé vytí se stalo tichem, když jeden z nich zapomněl, kdo je.

- Drž krok! - křičel druhý a tlačil prvního dopředu.

Nohy je nesly dál, tam, kam je volala bažina sladkým hlasem. Nebezpečí není vidět. Jen spánek hladil zmožené oči a šed' je nutila vzdát se. Spadnout. Nevstávat. A ani se nesnažit. V hrudníku se rozvířil smutek: živým spletcem stísnil žebra.

Syčení hada zaútočilo na rodnou řeč. Říční proud, kdysi za starých časů, kypěl silou naplno, ale časy se změnily. Nyní – vyschlý příkop, kde si neúspěšní námořníci zlomili nohy, když zakopli o trosky známé lodi. Jejich novým domovem bylo popraskané pole. Bouřky sem nepřinesly ani kapku, jen vítr - a i ten se usadil pod stolem.

Vaši námořníci hledají loď a ztratili vodu. Co hledáte a ztrácíte v posledních letech vy?

Název naší výstavy je popisné abstraktní úsloví o hledání člověka po jeho skutečné touze. Totéž lze říci o nás. Představujeme si život jako nekonečnou cestu s mnoha větvemi: jsme nuceni si vybrat, zažíváme velké pochybnosti. Krajiny se mění tak rychle jako touhy, a proto je tak těžké jít k jedinému cíli. Cesta unavuje paměť a člověk se může začít ztrácet. Ignorovat zjevná znamení a pro svůj klid předstírat, že je slepí. Nevíme, co hledáme, ale opravdu to chceme najít.

Jak jste se vůbec našli ve společné práci?

V rámci školního úkolu jsme se rozhodli zkusit společně natočit video. Každý z nás až do této chvíle preferoval samostatnou práci, protože pro nás bylo důležité mít pod kontrolou proces přeměny myšlenky v umělecké dílo. Ukázalo se nám, že práce v semi-práci je velmi odlišná a otevřela nám oběma nové možnosti. Pokud popíšeme naši interakci, ukázalo se, že je to tak přirozené: objevila se důvěra a zmizel strach při realizaci jakýchkoli nápadů, abychom je ukázali světu. Koneckonců, děláme to především pro sebe.

Pokud byste mohli uspořádat výstavu s jakýmkoli žijícím autorem, kdo by to byl?

Obě nás velmi ovlivnila Silvie Milková, naše asistentka v ateliéru Fotografie pod vedením Lukáše Jasanského. Ve svých dílech ukázala skrytý svět, který ne každý má možnost vidět. Plné záhad, nepředvídatelnosti a paradoxů. Díky ní jsme se naučili myslet jinak, jako bychom viděli světlo zároveň s jeho paralelním vesmírem. Pro nás by někdy v budoucnu byla společná výstava velmi cenná, ale nejdůležitější pro nás je neztratit kontakt s tak úžasným člověkem.

Kdybyste měli jedním slovem vyjádřit pocit z Ústí, co by to bylo?

První, co nás napadlo, byla jednota s přírodou. Právě zde cítíme toto spojení, které se v hlučném přeplněném městě snadno ztratí. Pocit domova svobody a horentního uměleckého potenciálu.

Galerie **Díra**

Marina Dolgikh, Luliia Romashkina – Dva námořníci hledali loď a ztratili vodu

Kurátor výstavy / Pavel Matoušek

Kurátorský text a rozhovor / Pavel Matoušek

Volný text / Marina Dolgikh a Luliia Romashkina

Grafická úprava / Petra Pištorová

Fotografie / Marina Dolgikh a Luliia Romashkina

Tisk / Tiskárna Helbich, a.s.

Náklad / 200 Ks

21. publikace

www.fotogo.info

2024

Projekt je finančně podpořen

Díra

OSTRAVA!!!

MINISTERSTVO
KULTURY

